

Store Bededag

Kristentro og gudstjeneste er ikke kun en personlig sag, det er også en folkelig sag.

Det bliver vi i særlig grad mindet om på den dag, vi kalder ”Store Bededag”. Store Bededag er nemlig en national bededag og en national dansk helligdag. Det er sikkert netop derfor, der er nogle, som ønsker den afskaffet.

Store Bededag har en ganske særlig historie. I 1600-tallet var Danmark flere gange ganske tæt på udslettelse. Kun ved en række

storpolitiske tilfældigheder og mirakler – og ved en folkelig og militær kraftanstrengelse – undgik Jylland, Fyn og Sjælland at lide samme skæbne som Skåne, Halland og Blekinge: at blive udslettet som danske. Som formaning og som tak for Danmarks frelse indførte kongerne derfor i denne tid en lang række nationale bods- og bededage. Men da de efterhånden forekom for talrige, blev de i 1686 slået sammen til én, som man så kaldte ”Almindelig Bededag” eller ”Store Bededag”.

Store Bededag er altså en dag, hvor vi takker for, at Gud har ladet os bestå som folk, og hvor vi beder om, at han vil bevare os som folk.

Det er jo en Guds velsignelse at tilhøre et folk og en nation. Netop folket, jorden og nationen er da også de vigtigste temaer i Det gamle Testamente. Gud udvælger sig et særligt folk, Israel, som han – ved traditioner, sprog, religion og fysiske grænser – adskiller fra alle andre folkeslag.

Og siden da har det at tilhøre et folk for jøder og kristne været næsten lige så selvfølgeligt, som det er for os at tilhøre en familie.

Ligesom Jøderne blev udvalgt som Guds udvalgte folk, således har hvert eneste af de folk, som senere blev kristne, set sig selv som Guds udvalgte. Således var det også i Danmark i tusind år.

Det kristne danske folk er – mente man i alle de år, Danmark var entydigt kristent – i nøjagtig samme forstand som Israel Guds udvalgte folk. Og det samme kan andre kristne folk sige.

Udvalgt til at leve under Guds særlige velsignelse. På den jord som er vores. Og ikke mindst udvalgt til at leve i ansvar over for Gud. Både som folk, som familier og som enkeltindivider.

Det gælder jo i øvrigt også, at homogene, ensartede befolkninger bag sikre grænser er den bedste måde at bevare freden på. Gode grænser skaber gode og fredelige naboforhold. Det er historisk set aldrig grænser, som skaber krige, men tværtimod manglen på grænser og manglen på folkelig homogenitet, som skaber krig. Det er drømmen om multinationale og kulturelt mangfoldige imperier, som har skabt de store krige.

Som kristent folk står man også kollektivt til ansvar over for Gud. Det er derfor, man så sent som i 1925 som en selvfølgelighed satte et kors over

spiret på det nybyggede Christiansborg. Det gjorde man for at give udtryk for, at lovgivningen i Danmark skal ske i lyset af vor kristne tro og i ansvar over for Gud.

Jesus siger: *Gå ud i alverden og gør alle folkeslag til mine disciple.*

Jesus taler her ikke om enkeltindivider, han taler om folk. For vel er tro noget personligt, men tro er så sandlig også noget folkeligt.

Og sådan var det da også, da vi her i landet blev kristne. Vi blev kristne stort set på én gang og som folk. Det var kristendommen, som skabte os som folk.

Nationalstaten med lighed for loven og folkelig sammenhængskraft er skabt af kristendommen, og den vil forsvinde igen, hvis kristendommen forsvinder.

Uden korset i flaget og gudstjeneste i kirkerne vil der ikke være noget dansk folk.

I Bibelen hører vi da også utallige gange Gud formane Israels folk om, at hvis de holder op med at dyrke Gud ved gudstjenesterne, så vil de forsvinde som folk. Det gjaldt dengang, og det gælder i dag.

Det er det, vi i særlig grad mindes om på store bededag. På store bededag gør vi bod, og vi beder. Ikke som enkeltpersoner, men som kirke og som folk. Vi beder om, at som Gud har skærmet og bevaret os i 1000 år, således vil han også gøre fremover.

Men skulle det ikke ske – skulle alt hvad vi elsker og holder af forsvinde – så er vi stadig i Guds hånd. Derfor behøver vi som kristne aldrig at fortvivle eller blive fanatiske. Vi har et borgerskab i Guds rige, som er uendeligt vigtigere end vort jordiske borgerskab.

Claus Thomas Nielsen